

Képeslapok

■ Kornelija Tezacki a kényszerű korán kelők öntudatlan lépteivel haladt kifelé a házak bolyából. Saját lábain sodródott felfelé a dombon, mint vele párhuzamosan és átellenben a nap a víztükör mögött, s egyszerre értek ki a tetőre is, ahol aztán alkonyatig tették naponta, amit kell. Az út, melyet Kornelija a házától a kis üzletig tett meg, legalább olyan öröknek és elkoptathatlannak tűnt, mint mellette a tenger, a sziklák vagy fölötte, villanydrótokkal behálózottan (mint vitró lapjait az ólomrudacs-kák, úgy osztották különböző méretű és alakú mértani formákra) az ég. A denevérek sem ültek el még, ide-oda villódtak az égen, összezavarva a felhők egyirányú siklását. A bolt melletti szeméttárolóból egy sirály rángatott ki valamit, s miután a boltos karlendítéseitől felröppent, a zacskó üresen hömpölygött át a drapp úttesten. Kornelija Tezacki első vevője mindig saját maga volt, egy doboz cigarettát kért és kapott. A kartonon a sivatag volt látható, és kellékei: egy piramis, egy teve. Kornelija Tezacki megtanulta, ilyen is van. Valahol messze. Ahol a fény nem a hullámokra esik. Bekapcsolta a gyékény elé felakasztott rádiót, a híradó utáni meteoszignál zsi-zsegtette a poros hangszórókat. Több helyen viharos szellőkéseket okoznak azok a zivatarok, amelyek délután a hidegfront előtt alakulnak ki. A front előtti úgynevezett meleg, nedves szállítószalagban összeáramlási vonal alakul ki. Az ország északi csücskén a szellőkések fákat döntöttek ki, vezetékeket szaggattak le, és jó néhány vilanyoszlop is kidőlt. Reggelre nagyjából százötven háztartás maradt áram nélkül.

A csobbanások az öbölben képződtek, onnan széledtek szét, és közlekedtek a huzatos utcákon, mint valami kopogó szellemek. A kavicsokkal szegélyezett part nagy szívkglyóként foglalta magába a tenger neszeit. Aki a sziklákon ült, azt is hallotta, amint a garnélarákok öltésszerű nyomukkal telecsíkozzák a puha vízfeneket. Mljeko, kinek úgy kellett volna aludnia, mint a tej, lapos kövek után keresgélt a víz színén megtörő fényben. Mljeko kacsái elugráltak a legközelebbi szigetig, ahol a homokba fúródtak, a teknőstojások mellé. Némely part sziklás, némelyik homokos, csak a tenger vizes mindenütt, gondolta Mljeko, mert az ilyen kijelentések mindig megnyugvással töltötték el. Abban az életkorban volt, amelyben a világ feketesége és fehérsége úgy öleli egymást, mint a Jin és Jang-jel két egysége, éles határral, az elmosódás minden lehetőségét kizárva. Mljeko fejében minden külön rekeszt kapott, a dolgok nem utalhattak egymásra, és nem függhettek össze, ahogy a rabokat is elkülönítik, mert a kommunikáció veszélyes, hiszen olyan erőket képes megmozgatni és egyesíteni, amelyek felborítják a rendet. Mljeko tiszta és nyugodt lelkiismerete volt a cél-lák őre, de szürke árnyalatú szeme azt a még alvó belső anarchiát sejtette, amelyben sziget és tenger már nem két külön kategória, hanem a fövenyt örökösen ostromló hullámok képe. Egyelőre azonban azt sem tudta, mit jelent az: kaland. Egy-egy kavicsot megtartott magának, ezeket a párnája alatt szárogatta. Kedvelte azokat, melyeket egészen áttört a víz sója, emiatt megszabadultak a kövekre jellemző súlytól és átláthatatlanságtól.

A só mindenüvé beszivárgott, és Kornelija Tezackinak mindennap le kellett varkarnia az árua száradt réteget. Az állványt kivitte a fabódé elé, így a nap mindig tovább szívta a képeslapok színét. Nem sok turista járt ezen a vidéken, a helyiek meg már régen megvásárolták azokat a felvételeket, amelyeket előnyösnek találtak, el-

küldték távol élő rokonaiknak, vagy csak egyszerűen betűzték egy családi kép keretének a sarkába. Akinek meg nem volt családja, az kép nélkül is élesen fel tudta idézni a sziget bármely pontjából eső kilátást, s aki halászni járt naponta csónakjával a nyílt vízre, különbeket is látott. A szigetet ábrázoló képek lényegüket vesztetté fakultak. A parton egy asszony tolószéket tolt, a pokrócba bugyolált test olyan volt benne, mint egy korall. Ha csak tehetette, naponta kihozta a levegőre nyomoréknak született gyermekét, aki lassan férfivá érett, végtagjai azonban üvegesek és törékenyek maradtak. Fent a dombon, az aleppói fenyők tövében Kornelija Tezacki berendezkedett arra, hogy egész nap a tengert nézze, és anélkül, hogy beleavatkozna, újra és újra megállapítsa a változásait.

Mljeko hajnalban újra ugyanazt álmodta, ami ellen csak verejtékezéssel védekezhetett. Futóhomokba tévedt, s arra riadt, hogy nyelve szájpaddlásához ragadt, mintha már a víz sem enyhíthetne szomján. Saruja után kutatott meztelen lábfejjével a hajópadlón, és már attól megnyugodott, hogy tudta, hová megy. Csendje előtt az öböl megnyílik. Amikor a nap kiért a hegylanc fölé, már visszafelé indult, zsebében a Kornelija Tezackinak szánt gyöngyházzal. Noha tudta, hogy a bolt korán nyit, úgy gondolta, Kornelija Tezacki még aligha indulhatott el otthonról. Egy, az utca szintjéről indul erősen lejtős kőfal, amely a hegyomlást akadályozta, a lapos fedelű mediterrán házak sorában végződött, s a párkány végéből könnyedén át lehetett lépni az első ház masszív tetejére, onnan pedig a következőre, majd az azt követőre, mivel a házfalak között nem volt köz. Mljeko Kornelija Tezacki házának tetőnyílásán akart leereszkedni. Ennek az eltökélt szándéknak nem volt semmiféle előzménye. A törődött, kese hajú nő és a kamaszkortól éppen elrugaszzkodó fiú összesen néhány mondatot váltottak életükben, ezek is a vásárlásra szorítkoztak. Mljeko azonban egy ideje azt is meg tudta volna mondani, mely napon vág körmöt a visszajárót nyújtó csontos kéz birtokosa. A lejtőn rugózó léptekkel lefele haladva az orra előtt tartogatta a visszajárót: a dohány és a kézkrem szaga egy pár pillanat alatt beleivódott, émelyítő volt és felkavaró, combtövet bizsergető és reménytelenül boldog.

A víztároló aknáknak hasonló a fedelük a szobák fölé vágott ablak bádogtetőihez. Sötétebb és melegebb lévén az akna szűk tere, Mljeko, miközben karjával a nyílás peremébe kapaszkodva leereszkedett, arra gondolt, hogy egyenesen Kornelija Tezacki hálószobájában találja magát, amikor földet ér. De nem így történt, s amikor ráeszmélt, hogy az ablaktalan helyiség egy vízgyűjtő, amelynek falain nincs mód kímászni, úgy helyezkedett kényelemben a szűk sarokban, olyan megadóan és hadakozás nélkül, mintha küldetését maradéktalanul és pontosan hajtotta volna végre.

Kornelija Tezacki fabódéjában gubbasztott. Egy halászó sirály visszapattant a víztükörről, miután elvétett egy lecsapást. Mintha a reggel visszavonta volna érkezését, beborult. A távoli hegyvonulat oldalán hangtalan vízesésként zubogtak alá a mész-kőszínű felhők. A rádióban megjósolt csapadék foltosra és hullámosra áztatta volna a razglednicák napszitta szigeteit, így hát Kornelija Tezacki felállt, hogy bevigye az állványt maga mellé.